

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **DD Logistik s. r. o.**, se sídlem Příční 4, Hodonín, zastoupena JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 8. 6. 2021, č. j. 66 A 3/2020 - 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2020, č. j. 75320/2020/ODSH/15, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2020, č. j. 043522/2020, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V kasační stížnosti zejména poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů, vady v dokazování a nedostatečně zjištěný skutečný stav věci. Nesouhlasil ani se závěry stran správnosti provedeného měření rychlosti. Dovožoval porušení § 79a zákona o silničním provozu. Krajský soud a správní orgány nesprávně posoudily i otázku participace soukromého subjektu na měření rychlosti v daném místě. Obsáhle polemizoval s dílčími závěry správních orgánů a krajského soudu. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul a rozvedl argumentaci obsaženou v rozsudku krajského soudu a v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[6] Nejvyšší správní soud předně shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 31, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Zbývá tedy posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (srov. rozhodnutí ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23 atp.)

[8] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení

pokračování

vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to *i)* z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo *ii)* v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal a vyhodnotil tedy kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost z valné většiny opakuje žalobní argumentaci, kterou se již důkladně zabýval krajský soud. Postup krajského soudu odpovídá východiskům právní úpravy a judikatury, přičemž krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení, které by zakládalo přijatelnost kasační stížnosti.

[11] K namítané nepřezkoumatelnosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí správních orgánů i krajského soudu dostala požadavkům uvedené judikatury. Správní orgány důkladně a srozumitelně vypořádaly nosnou argumentaci stěžovatele. Krajský soud pak k žalobním námitkám jejich argumentaci náležitě přezkoumal (srov. dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 13/2013 - 26 atp.).

[12] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 42, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS. a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71). Dle názoru rozšířeného senátu „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že došlo k překročení rychlosti, a to vozidlem, jehož provozovatelem je stěžovatel. Správní orgány postupovaly i v dalších ohledech v souladu s § 3, § 50 a dalšími ustanoveními

správního řádu. Rovněž v procesu dokazování nedošlo žádným zásadním vadám (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45 atp.).

[13] Závěry o správnosti provedeného měření mají rovněž oporu v judikatuře (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.). Nejvyšší správní soud se již zabýval i otázkou měření rychlosti automatizovaným zařízením, a to vč. zařízení, které není ve vlastnictví policie (viz rozsudky ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 - 27, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017 - 42, ze dne 7. 5. 2019, č. j. 6 As 371/2018 - 57 atp.). Jak správně uvedl krajský soud, sama skutečnost, že soukromoprávní subjekt poskytuje orgánu územní samosprávy technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné moci, není nezákonná. Podobně jako krajský soud ani Nejvyšší správní soud nemá důvod blíže zkoumat vztah obchodní korporace a města Litomyšl. Ve správním spise je založena smlouva o nájmu měřicího zařízení a poskytování služeb, která vzájemný vztah těchto subjektů dokumentuje v míře pro účely přestupkového řízení zcela dostačující. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v navazujících závěrech. Dodává, že z ničeho nevyplývá, že by obchodní korporace měla hmotný zájem na výsledcích měření rychlosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 10 As 107/2018, sp. zn. 9 As 185/2014 atp.). Ten nevyplývá ani z předmětné smlouvy, ani z dalších podkladů založených ve spisu. S ohledem na obsah spisu není Nejvyšší správní soud ani názoru, že by měl správní orgán provádět obsáhlé dokazování k stěžovatelským opačným tvrzením. Je sice pravdou, že primárně tíží důkazní břemeno správní orgán (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality – viz § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), přijetí názoru stěžovatele by v končeném důsledku znamenalo, že v podstatě jakékoli jeho tvrzení musí správní orgán obsáhle dokazovat a vyvracet, a to včetně prokazování negativních skutečností. Takový postup by však popíral princip procesní ekonomie (v kontextu požadavku na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou „*důvodné pochybnosti*“) a vedl by v praxi ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 50/2014 - 43, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37).

[14] Výkladem § 79a zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně zabýval (viz např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 - 37, ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 311/2018 - 35 ze dne 23. 11. 2019, č. j. 3 As 93/2019 - 51, ze dne 11. 11. 2019, č. j. 10 As 166/2019 - 27, ze dne 20. 1. 2020, č. j. 2 As 212/2020 - 26). Postup správních orgánů i krajského soudu uvedené judikatuře plně odpovídá. Jako zcela případnou hodnotí soud i navazující argumentaci krajského soudu vč. té týkající se dopravního značení v dané lokalitě.

[15] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39).

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu